

”Nej, breddsida, sa jag!”

Asta hade aldrig brytt sig särskilt mycket om fotboll. Hon hade sett några av Siggas matcher, och två gånger hade hon sett Bea spela. Men att spela själv ... nej, så roligt såg det helt enkelt inte ut.

Ibland hade Sigge tjatat på henne om att hon skulle följa med honom ut och spela. Men det var antingen när de var på semester och Sigge inte hade någon annan att spela med, eller när Teddy – Siggas bastis – var bortrest. Asta sa alltid nej.

Men nu hade hon fått en idé. En riktigt bra idé, tyckte hon själv. Om hon kunde lära sig lite om fotboll, så kunde hon spela med Bea. Då skulle de ha något gemensamt, något att göra bara de två. Det skulle säkert muntra upp Bea.

För kanske var det inte bara det där med nallen. Kanske kände sig Bea lite ensam också. Cesar tyckte nämligen precis som Asta att fotboll var tråkigt.

Dessutom visste Asta att Bea just då tränade på sportfältet precis bakom deras hus.

Så Asta gick till Siggas rum och knackade på. Det där med knackningen var viktigt för Sigge. Han hade satt upp en stor lapp på dörren där det stod: ”Den som går in utan att knacka ska dö!”.

– Vem är det? morrade Sigge där inifrån.

– Det är jag, pep Asta.

– Stick!

Asta tvekade. Men så tänkte hon på Bea och tog mod till sig.

– Kan inte du lära mig spela fotboll? sa hon till dörren.

Det blev tyst ett tag. Asta hörde hur det frasade i Siggas överkast, som om han satte sig upp.

– Vad sa du?

– Kan du lära mig att spela fotboll?

Dörren slogs upp med sådan fart att Asta nästan fick den i huvudet.

– Skojar du, eller? sa Sigge och stirrade på henne.

Asta skakade på huvudet.

– Okej, ta på dig gympadojorna så kör vi.

Asta och Sigge gick ner till sportfältet bakom höguset för att träna. På själva fotbollsplanen hade Beas lag träning.

Sigge rullade ut bollen i gräset bredvid planen och ställde sig ungefär fem meter framför Asta.

– Okej, sa han. Vi börjar med att passa bollen lugnt och försiktigt till varandra.

Det lät inte som Sigge när han sa det, och Asta förstod att det var så Siggens tränare brukade säga.

Asta sparkade till bollen. Hon tyckte att hon fick riktigt bra träff, bollen flög iväg och missade bara Sigge med en liten bit.

– Hallå, sa Sigge. Här är jag.

Han skakade på huvudet och hämtade bollen.

– Försök igen, sa Sigge.

Det gjorde Asta. Nu tog hon i lite mer och bollen flög iväg en bra bit bakom Sigge.

– Mål! tjoade Asta.